quæ æquiualebant vni viro, poterat ſaluare ciuitatem vnam, prout impetrauerat Abraham ſalutem videlicet quinque ciuitatum in decem viris.

PROBLEMA CXXXIX.

1. CVR vxor Lot verſa eſt in ſtatuam ſalis aſpiciens retrò? An, vt eſſet in aliorum Geneſ. 19.
condimentum, ne videlicet quis præſumeret Dei maledictionem contemnere,
Verſiculus 26. atque vt vnuſquiſque diſceret, quàm graue delictum ſit, arreptum Dei iter de- Luc. 9.
ſerere, iuxta illud Saluatoris: Nemo mittens manum ad aratrum, & aſpiciens re-
trò aptus eſt regno Dei. An id in figuram hominis animalis factum eſt, qui facilè ſolet re- 2 Petr. 2.
uerti velut ſus ad volutabrum luti, vt Petrus ait: Quemadmodum fecerunt homines ani- Exod. 16.
2. males in deſerto ad carnes, & cibos Ægyptios ſuſpirantes. Hinc Saluator dixit, Memores Luc. 17.
eſtote vxoris Lot.

IN fine problematis 138. in eadem opinione verſatur, nempe duos iuſtos neceſſarios fuiſſe pro qualibet vrbe, vt liberari poſſet; quod ait duas filias vni viro æquiualere, ſi de ſanctitate loquatur, cùm neque ad maſculeum neque ad fœmineum ſexum in æſtimanda ſanctitate Deus reſpiciat, certum eſt fœminam in æquali gratia conſtitutam Deo peræquè gratam eſſe, ac virum.

139. Problema.

Problema 139. grauiſſimam difficultatem attingit, de qua nos paucula dicamus. Reſpexit ergo poſt ſe, ſiue fuerit ignis ſtrepitu, & clamore pereuntium, ſiue timore, ne & ipſam flamma corriperet, ſiue curioſitate, ſiue bonorum ſuorum, & patriæ conflagratione excita; ſed cur verſa eſt in ſtatuam ſalis? an quia fuit inobediens, & incredula, vt habemus Sapien. 10. vbi de ea ſic loquitur Salomon, aut quiſquis Sapientiæ autor fuerit, ſiue potiùs Spiritusſanctus primarius omnium ſacræ Scripturæ librorum autor. *Hæc iuſtum à pereuntibus, impijs liberauit fugientem deſcendente igne in Pentapolim, quibus in teſtimonium nequitiæ fumigabunda conſtat deſerta terra, & incerto tempore fructus habentes arbores, & incredibilis animæ memoria ſtans figmentum ſalis*: vbi Lorinus meliùs dici cenſet, incredulæ ἀπισούσης quàm incredibilis. Nolim iam inquirere, an damnata ſit nec ne: quod D. Hieron. epiſt. 46. ad Ruſticum exiſtimare videtur, dum ait. *Optauerat quondam & Loth cum filiabus ſalutare coniugem ſuam, vbi legendum exiſtimo, ſaluare, & de incendio Sodomæ, & Gomorræ pene ſemiuſtus erumpens, educere eam, quæ priſtinis vitijs tenebatur adſtricta: ſed ea deſperatione trepida, reſpiciénſque poſt tergum æterno infidelitatis titulo condemnatur: Et ardens fides pro vna muliere perdita, totam Segor liberat ciuitatem.*

4. cauſæ proponuntur cur vxor Lot poſt ſe reſpexit.

Cur vxor Lot in ſtatuam ſalis cõuerſa eſt Sapien. 10. Prima cauſa proponitur.

Hieron.

Lorinus.

Quamquam non deſunt, qui eam venialiter duntaxat peccaſſe cenſeant, quibúſcum ſentire videtur Lorinus ad 10. cap. Sapien. qui & Actuum 5. exiſtimat Ananiam, & Saphiram non fuiſſe damnatos, ſed eis Deum peperciſſe. Qua de quæſtione alibi. Alias verò cauſas inquiramus cur vxor Loth in ſtatuam ſalis verſa fuerit. An igitur regionis cladem contemplando ſæuam nimis ſuſpicata eſt, ſupráque delicti meritum, & indigniùs tulit? ſtatua verò ſalis in quam verſa eſt, vocatur ἐστηκῦια στήλα, columna ſtatua, Hebraicè נְצִיב Netſib, tumulus & cumulus; Chaldaicè קמתא Kamtha, ſtatua.

An vxor Lot lethaliter peccauerit.

An Ananias & Saphira ſalutem cõſecuti ſint.

Secunda. ἐστηκῦια στήλα.

Tertia.

An ideo verſa eſt in ſtatuam, vt ait Aben-Ezra, quia perijt igneo imbre, qui ſulphur & ſal admixtum haberet; & quidem mirabile eſt (ſi verum) illam ſtatuam ſalis à gregibus ita lambi, narrante Beniamino Tudelenſi in Itinerario, vt cùm imminutus eſt cumulus, denuò ad priſtinam molem creſcat: quam Ioſephus 1. Antiq. cap. 19. & Brocardus de locis ſanctis parte 1. cap. 7. num. 24. ſua ætate perſeuerare tradiderunt. An quando reſpexit, attendebat quæ circa domum patris fierent? cùm eſſet ex filijs populi Sodomæ, vt vult Thargum Hieroſol. adeout illa ſtatua duratura ſit vſque ad tempus vniuerſalis reſurrectionis. An, vt vult Lyranus, quia in pridiano conuiuio ſalem præbere noluiſſet hoſpitibus, vt nugantur Hebræi? An, quod idem eſſe videtur, illos hoſpites triſtis, ac tetrica ſine ſale leporis, & comitatis excepit? quicquid ſit, certum eſt illam ſtatuam fuiſſe in τὸ μνημεῖον memoriam, monumẽtum, cippum, atque lapidem titularem. Certum eſt autem id virtute diuina fuiſſe peractum; quod author libri de mirabilibus Scripturæ lib. 3. cap. 11. ita factum arbitratur, vt Deus materiam ſalſam in toto corpore exiſtentem, quæ in lachrymis, ſputo, ſudore cæteríſque excrementis apparet, per omne corpus infuderit, illúdque infecerit. An verò ſal illud fuerit metallicum, quod pluuiæ reſiſtit, de quo Plin. lib. 31. ca. 7. vt eſt probabile, cùm illa ſtatua tandiu durarit, vt de ea cecinerit Tertul. carmine de Sodoma.

Beniamin. Ioſephus. Brocardus.

Quarta. Thargum Hieroſol.

Quinta. Sexta.

Autor. de mirabilibus Script.

Quomodo & qua virtute verſa ſit in ſtatuam ſalis.

Plinius.

Ipſáque imago ſibi formam ſine corpore ſeruans
Durat adhuc, numquam pluuijs nec diruta ventis.
Quin etiamſi quis mutilauerit aduena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.
Dicitur & viuens alio iam corpore ſexus,
Munificos ſolito diſpungere ſanguine menſes.

Quale fuerit ſal, an metallicum

Tertullian.

An verò fuerit ſal commune, quo paſſim in cibis condiendis vtimur, non vſque adeo certum eſt: quod tamen à peregrinis facilè deprehendi poſſe credidero, ſi ſtet adhuc inter Engaddi, & mare mortuum, vbi Brochardus eam collocat. Anima verò cùm ſit immortalis in ſal conuerſa non eſt, ſed purgatorium adiuit, ſi venialiter duntaxat peccarit, & aliunde gratiam diuinam in ſe inhabitantem haberet, alioqui ſi lethali peccato infecta eſt, cum obijt, ad inferos detruſa eſt.

An commune.